

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון דב הדס ז"ל

בן יפה ומרדכי

נולד בירושלים

בתאריך ד' בכסלו תשי"ג, 22/11/1953

התגורר בירושלים

התגייס בפברואר 1971

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

י"ח בתשרי תשל"ד, 14/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 1 שורה: 2 קבר: 14

הותיר אחריו הורים ואחות

בן 20 בנופלו

קורות חיים

דב, בן יפה ומרדכי, נולד ביום ד' בכסלו תשי"ג (22.11.1953) בירושלים. הוא למד בבית-הספר היסודי "ארלוזורוב" ואחרי-כן למד שלוש שנים בבית-חינוך במגמה הביולוגית. הוא השלים את לימודיו בבית-הספר התיכון "מכלל" ועמד בהצלחה בבחינות הבגרות. דב גדל וחונך ברוח הציונות והאהבה לעם ישראל ולמדינתו. הוריו הקדישו את חייהם למאבק של תקומת ישראל. אביו הגיע ארצה כחניך תנועת "החלוץ", נמנה עם "משטרת הישובים" ולחם שש שנים בשורות הצבא הבריטי נגד הגרמנים. אחרי-כן לחם בשורות צה"ל במלחמת השחרור. אמו שרתה באי.טי.אס, במסגרת הצבא הבריטי. מהוריו ספג דב חינוך לערכים לאומיים. הם חנכוהו להמשיך בדרכם, דרך ההתנדבות וההקרבה. עוד

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כשהיה נער למד שעליו לתרום כמיטב יכולתו למען עמו וארצו. דב, שכונה בפיו מיודעיו דובי, היה נער חביב, שופע טוב-לב ואהבה, נער חינוני שמראהו העיד על תום לבו ועדינות נפשו. מוריו, חבריו ובני משפחתו אהבוהו בזכות טוב לבו וקסמו הרב. ביתו היה פתוח בפני חברים וידידים, שבקשו תמיד להיות במחיצתו, משום שנעים וטוב היה אתו. הוא היה בעל רגשות עזים וחמים וניחן בכישרון להביעם בשירים ובסיפורים. הוא העלה בכתב את רחשי לבו והגיגיו, את המחשבות החולפות במוחו של נער בגיל ההתבגרות. את כל אלה הביע גם בתמונות שצילם במצלמתו. תמונות אלו שקפו את עולמו ואת הדרך המיוחדת לו, שבה ראה את הדברים. דובי אהב את עירו - ירושלים, הרבה לטייל בה ולתור באתריה המרהיבים ביופיים. יחד עם אביו, שהיה מורה-דרך מטעם "הקרן הקיימת לישראל", יצא לטיולים ולסיורים ברחבי הארץ ולמד להכיר ולאהוב את נופיה. כן היה פעיל בחיי החברה בבית-ספרו ונהג לארגן את חבריו לפעולות התנדבות שהתבטאו בעיקר ביציאה לעזרת קיבוצים ומשקים. דובי היה ספורטאי מצטיין ועסק בעיקר בטניס. עוד לפני שגויס לצה"ל רצה להכשיר את עצמו לשירות ביחידה קרבית ולכן פיתח את גופו וחיסן את עצמו. הוא הרבה לעסוק בהתעמלות עד שהפך לצעיר חסון ומחושל.

דב גויס לצה"ל במחצית פברואר 1971 והתנדב לחיל הצנחנים. לאחר סיום הטירונות השלים קורס חובשים קרביים וקורס צניחה וזכה לענוד כנפי-צנחן. הוא סיים בהצלחה קורס מפקדי כיתות בחיל הצנחנים ושירת ביחידה מובחרת של החיל כמפקד כיתה. בתוקף תפקידו הועלה לדרגת סמל. דובי התגבר בקלות על קשיי האימונים והיה לחייל מצטיין, ששימש דוגמא אישית לפקודיו. על שירותו בחיל הצנחנים העידו הדברים שכתב בשנת 1972: "לא פעם נשאלתי, 'למה התנדבת לצנחנים?' מעולם לא הצלחתי להגדיר ולהסביר את עצמי. בעלון הפלוגה כתב החובש הפלוגתי: 'כולם חשבו שאני סתם כזה אחד, אז רציתי להראות להם'... זו ההגדרה הקולעת שמצאה בראיון לפני הקבלה. כולם אומרים - - - 'אתגר, אהבת המולדת' וכו'. מעולם לא חשבתי, כי למען המולדת סחבתי. אבל במבט לאחור, אי-שם עמוק בתוכי יש משמעות למילים, משמעות שלא ניתן לוותר עליה, לדחות אותה כלאחר יד ולאמור בלגלוג "ציונות"... לכם רעי לנשק, לכולכם מוקדשות המילים שעל גבי ההיסטוריה, מילים שאומרות הכל: אחרי לצנחנים..." כשפרצה מלחמת יום הכיפורים נשלחה יחידתו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

של דב למעבר המיתלה בסיני, כדי להשתתף בבלימת המצרים, שצלחו את תעלת סואץ. ביום י"ח בתשרי תשל"ד (14.10.1973), התקדם כוח שריון מצרי גדול לכיוון מעבר המיתלה. דב התנדב לצאת על ג'יפ תול"ר, כדי לפגוע באויב המתקדם. הוא וחבריו לג'יפ הצליחו להשמיד ארבעה טנקים של האויב ולחמו בחירוף נפש עד שאזלה התחמושת. בקרב זה נפגע דובי ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו הורים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

לוח זיכרון לזכרו הוצב בבית-הכנסת "נחלת יעקב", שבשכונת נחלת שבעה בירושלים; עמיתיו ובני משפחתו נטעו ב"יער ירושלים" חורשה הנושאת את שמו; כן הונצח זכרו ב"ספר הזהב" של "הקרן הקיימת לישראל".

